

SLAC_NIEUWSBRIEF I

EDITORIAAL

Een brief in de klassieke zin van het woord, als een tastbaar document, is in het huidige digitale landschap langs de zijlijn beland. Deze Nieuwsbrief, over SLAC Beeldende Kunst, willen wij letterlijk in uw handen laten terecht komen. Met deze brief willen we u informeren maar vooral ook prikkelen, uw blik op ons verruimen, door woord en beeld.

SLAC Beeldende Kunst is natuurlijk op de eerste plaats een onderwijsinstelling binnen het deeltijds kunstonderwijs. Maar wij vinden het, naast onze belangrijke taak als lesgever, een noodzaak om buiten onze muren te treden om u te tonen wat ons drijft, om ons onderzoek te verbreden, om een uitwisseling aan te gaan met andere culturele instellingen in Leuven en daarbuiten, om een stap te zetten in de huidige kunstwereld om zo onze academische en actuele invalshoeken te toetsen. Beeldende Kunst wil een meerwaarde bieden in deze toch wel door beelden overspoelde maatschappij. Wat kan SLAC hieraan bijdragen? We doen dit al met tentoonstellingen en projecten binnen en buiten het SLAC, waarvan u een overzicht vindt in deze Nieuwsbrief I, met wat voorbij, actueel en komende is. Wat voorbij is, laten we belichten door de betrokken ateliers, zowel van kinderen, jongeren als volwassenen. Wij willen echter meer; meer dan u informeren op een overzichtelijke, puur informatieve manier.

Gedreven mensen met een eigen visie op beeldende kunst binnen het SLAC maar ook daarbuiten- uit de academische wereld en uit de kunstscene- vragen we om hun visie te geven op onderwerpen die in onze academie leven. Deze eerste Nieuwsbrief reflecteert op het onderwerp van onze tentoonstelling 'Passie', in het kader van de openingstentoonstelling van het vernieuwde stadsmuseum M in september 2009 rond 'De Passie van de Meester'. Luc Oeyen, docent schilderkunst aan onze academie, vertelt hoe de hedendaagse beeldende kunstenaar Bill Viola werkt rond het concept "passie". We gaan ook rechtstreeks van gedachten wisselen met personen die ons boeien. In dit nummer vindt u de neerslag van een eerste interview, met Eva Wittocx, programmator Beeldende Kunst en Performance in STUK Leuven.

U heeft het bij het openvouwen van dit nummer wel al gemerkt: beelden zonder en met kleur; kleine beelden tussen de teksten, een groot beeld op de voorzijde. Deze beelden zijn niet altijd 'af', ze tonen momentopnamen, beeldend onderzoek en sporadisch het einde van een creatief proces. Net zoals in de teksten tonen we met beelden wat er onderweg gebeurt, waar we mee bezig zijn. De Nieuwsbrief toont een prikkelend beeld dat stof tot nadenken biedt en wil inspireren tot nieuwe beelden.

Annemie Verbeek, directeur SLAC Beeldende Kunst

Mission statement

SLAC-Nieuwsbrief vertaalt de polsslag van het SLAC Beeldende Kunst te Leuven. Langs de verschillende graden van het SLAC Beeldende Kunst heen belicht SLAC-Nieuwsbrief de diverse creatieve werkprocessen. Informerend en reflecterend wordt bericht over tentoonstellingen, onderzoek, lezingen en workshops.

Via weloverwogen rubrieken wordt ruimte gegeven aan deze doelstelling.

SLAC-Nieuwsbrief kiest voor een actuele positie waarin we te weten komen wat docenten en studenten doet nadenken over beelden, hoe zij beelden inbeelden en verbeelden, hoe zij beelden vormen en presenteren. De neerslag van hoe ieder atelier hierin een unieke plaats inneemt, hoe het zich onderscheidt en ook uitwisselingen aangaat met andere beeldende media vormt een streepje van SLAC-Nieuwsbrief.

SLAC-Nieuwsbrief ambieert een concrete interactie tussen de culturele partners, de gastdocenten en de Leuvense academische wereld en wil zo extern bijdragen aan het culturele platform dat ons omringt.

Passie en meesterschap

Tussen 20 september en 6 december 2009 zal rond het werk van Rogier van der Weyden, in het vernieuwde Leuvense Museum, M, de tentoonstelling "De Passie van De Meester" gehouden worden.

Zowel de kunstenaar als het onderwerp passie blijft hedendaagse kunstenaars inspireren. Zo waren er onlangs nog in het Museum van Schone Kunsten te Antwerpen enkele werken te zien van de hedendaagse videokunstenaar Bill Viola, die al enkele jaren rond dit onderwerp werkt. Wie bezeten is van diens magistrale oeuvre heeft zeker de tentoonstelling "Bill Viola, The Passions" in de National Gallery te Londen bezocht. www.nationalgallery.org.uk/exhibitions/bill_viola

Viola put vooral uit verschillende wereldreligies en cultureel erfgoed en refereert in het bijzonder aan de mystieke ervaring bij de transitie geboorte - leven - dood. In sommige video-installaties zoals "The Greeting", verwijzend naar werk van Jacopo Pontormo en te zien in de permanente collectie De Pont in Tilburg, is dit enigszins gemaskeerd. In ander werk zoals "The Passing" is deze verwijzing letterlijk te nemen. Dit maakt Viola tot een van de interessantste kunstenaars van vandaag; de durf om terug te keren naar grote verhalen. Jammer genoeg haalt het werk vaak niet dezelfde mediale aandacht als dat van anderen. Geheel ten onrechte. Bij Viola zie je geen schijnvertoning met pornografie of excrementen.

Op flatscreens zien we loepzuivere videobeelden van mannen en vrouwen die bevroren lijken te zijn in extreme emotie. Het werk refereert niet alleen aan de Vlaamse primitieven. De picturale textuur van LCD-schermen en Viola's vertrouwdheid met renaissanceschilderkunst maakt de link met het werk van Van der Weyden overduidelijk. Op het eerste gezicht is het er bijna verwisselbaar mee. Dit heeft vaak een extra bevreemding tot gevolg. Bij nadere beschouwing zie je dat de figuren in de video-installaties langzaam verlopen van de ene naar de andere emotie. Onwillekeurig denk je aan de vaak geciteerde medische fotografie van de 19e eeuwse geneesheer Duchenne de Boulogne, die twee eeuwen geleden baanbrekend onderzoek deed naar gelaatsuitdrukkingen. Maar bij Viola is er meer aan de hand. De installaties hebben een hypnotiserend karakter, toch voor wie het kan opbrengen om langer dan 3 seconden naar een kunstwerk te kijken. Hier gaat het meestal om loops die enkele tot 20 minuten kunnen duren.

In een van zijn installaties "Observance" uit 2002, zien we High-definition beelden op een plasmascherm die qua vorm verwijzen naar een graf. De toeschouwer lijkt getuige te zijn van zijn eigen uitvaart. In een 20 minuten lange sequentie zie je het beeld van mensen die een laatste groet brengen. Ieder individu drukt op zijn manier het verdriet uit bij zijn of haar verlies.

Dat dit alles ons zeer Unheimlich overkomt ligt onder andere aan de intensiteit van de beelden. Na 20 jaar gratis sentimentaliteit op reality-tv is er bij veel toeschouwers een soort afgestomptheid, een lethargie, ontstaan. Die geeft ons een uiterst ongemakkelijk gevoel wanneer we afbeeldingen van echte emotionele spanning zien. Het gaat hier immers niet om poses van mediafiguren of het soms goedkope, doorzichtige geëttaleer bij politici met het oog op gemakkelijk electoraal gewin, maar wel om een onderzoek naar de verschillende facetten van menselijke emotie, hier in het bijzonder bij verlies. Wanneer je wil, kan je op YouTube zoeken naar Bill Viola. Je zal er niet de besproken video's op vinden maar wel persiflages ervan.

Wat deze karikaturen ons leren is opmerkelijk. Zo is er een video te zien van een jonge man die langzaam gekke bekken trekt. Wat opvalt is een ontbreken van gedrevenheid. Het is precies dat wat kunst van amateurisme onderscheidt. Zo worden er regelmatig pogingen ondernomen om iets fleurig, wolkig te klieren à la Rothko of vierkantjes in te schilderen à la Mondriaan. Al deze producties leveren nooit iets op dat ook maar in de verste verte in de buurt komt van het werk van bovengenaamde kunstenaars. Zo ook bij Viola. Poëzie, gevoeligheid, gelaagdheid en vooral engagement zijn maar enkele dingen die zorgen voor een onderscheid tussen meesterwerken en het effectbejag. Het harde roepen "dat kan ik ook" is bijna altijd een uiting van zelfoverschatting en vooral blindheid voor het doorleefde en een gebrek aan moed om voorbij te gaan aan sentimentaliteit, om subtiliteit op te zoeken en kwetsbaarheid te tonen. Voor alle echte kunst gelden Luceberts woorden "Alles van waarde is weerloos" steeds als epitaaf.

Luc Oeyen

INTERVIEW

Naar aanleiding van een lezing op 13 november door Eva Wittocx, programmator Beeldende Kunst en Performance in STUK Leuven, hadden Beatrijs Albers en Evelien Prové eind oktober een gesprek met haar.

SLAC: Na enkele kortere opdrachten kwam je in het S.M.A.K. terecht. Wat is voor jou, na die interessante functie, de meerwaarde van jouw taak in kunstencentrum STUK?

E.W.: Ik heb vrij lang in het S.M.A.K. gewerkt en dat was heel interessant, maar na verloop van tijd keek ik uit naar een nieuwe uitdaging.

De functie in STUK gaf me de mogelijkheid om hier de werking beeldende kunst uit te breiden, om mee na te denken over een nieuw festival en om meer rond het raakvlak performance - beeldende kunst te werken.

De multidisciplinaire context van STUK is uniek en boeiend met een parallelle programmering film, muziek, theater, dans, beeldende kunst, nieuwe media. Die brede interesse in uiteenlopende kunstvormen had ik altijd al, maar daar was in het S.M.A.K. weinig ruimte voor.

Voor mijn komst was er in STUK al een boeiende tentoonstellingswerking vooral gericht op jonge Belgische kunstenaars. Geleidelijk wou ik die programmering iets meer internationaal oriënteren, en naast kunstenaars van hier ook buitenlandse kunstenaars tonen. Daarnaast zoeken we naar uiteenlopende manieren om kunstenaars te ondersteunen, door de productie van hun werk, door publicaties, e.d. STUK heeft een grote traditie wat betreft festivals, met het jaarlijkse Artefact en ook Klapstuk tot enkele jaren geleden. Drie jaar geleden begonnen we na te denken over een nieuw festival dat raakvlakken tussen verschillende disciplines opzoekt en samenbrengt. Dat festival is Playground geworden, dat begin november voor de tweede keer ingericht werd.

SLAC: Kan je toelichten hoe je zelf met kunstenaars samenwerkt, hoe je zelf als curator te werk gaat?

E.W.: Je kan als curator op verschillende manieren te werk gaan. Eerder dan te kiezen voor concepten en te zoeken naar kunstenaars die daarin passen, kies ik er voor om vanuit de individuele kunstenaar te vertrekken en met hem/haar samen te werken. Ik maak voor het tentoonstellingsprogramma in STUK eerder keuzes voor een bepaalde kunstenaar, en om die dan te begeleiden.

Heel wat curatoren vandaag de dag richten zich meer op een theoretisch kader of een specifieke invalshoek of context.

Dit resulteert vaak in interessante projecten, maar zelf vertrek ik dus meestal vanuit een engagement voor het oeuvre van specifieke kunstenaars. En vooral ook vanuit de tentoonstellingszaal in STUK, die zeer specifiek is en minder geschikt voor groepsrepresentaties. Anders dan een of andere curatorenopleiding, heb ik zelf vooral een goede leerschool gehad door het in de praktijk organiseren van projecten en het concreet samenwerken met kunstenaars.

In het S.M.A.K., waar ik een heel aantal jaren als curator werkte, heb ik een groot aantal solotentoonstellingen geprogrammeerd en uitgewerkt. Soms kan men zich wel eens de vraag stellen of hier wel een curator voor nodig is. Volgens mij wel, juist om kunstenaars in hun keuze en selectie van kunstwerken te begeleiden en een specifieke presentatie en omkadering uit te werken. Ik zie mezelf eerder in de rol van programmator die bepaalde keuzes maakt en kunstenaars ondersteunt in hun ideeën.

SLAC: Vertrekken vanuit het werk van de kunstenaar en de kunstenaar zelf...

E.W.: ... en vanuit de ruimte: hoe kan je vanuit de ruimte die je ter beschikking hebt – met alle mogelijkheden en beperkingen - een boeiende blik op het oeuvre van een kunstenaar presenteren en naar een publiek vertalen.

SLAC: De context, architecturaal en historisch, van de tentoonstellingsruimte is in STUK natuurlijk extreem belangrijk, hoe ga je daar mee om?

E.W.: Die ruimte heeft zowel voordelen als nadelen, ze heeft mogelijkheden en beperkingen. Enerzijds is het minder evident om hier een tentoonstelling te maken dan in een witte museale ruimte. Anderzijds geeft dit ook een boeiende context om van te vertrekken: het werk moet er als het ware mee in gevecht, in confrontatie gaan. De ruimte is in die zin wel bepalend met betrekking tot wat je er kan programmeren. Je kan hier bijvoorbeeld moeilijk schilderkunst tonen; de ruimte heeft geen muren vooral ramen en zuilen. Je vertrekt vanuit die ruimte en toetst daaraan voortdurend jouw ideeën; kan dat werk hier of niet en je overlegt met de kunstenaar mogelijke presentatievormen?

Binnen een programmering is het ook zo dat ideeën voor tentoonstellingen en kunstenaars waarmee ik wil samenwerken, rijpen: contacten en opzoekingen naar werk van een bepaalde kunstenaar ontstaan aan de hand van wat me prikkelt tijdens bezoeken aan tentoonstellingen. Vaak zoek ik bijkomend meer informatie over bepaalde kunstenaars en kunstwerken, via het internet, soms via hun galerie, etc.. De selectie van de werken gebeurt steeds in overleg met de kunstenaars en vanuit de eigenheid en mogelijkheden van de ruimte.

In STUK streef ik er wel naar om nieuwe producties te tonen, om kunstenaars de kans te geven om nieuw werk te presenteren, al dan niet gecombineerd met bestaande werken die eerder al elders getoond werden. Het festival Playground dat gefocust is rond 8 dagen, is in die zin anders. Doordat in Playground het tentoonstellingsluik aanzienlijk groter is, en meerdere zalen inneemt, tonen we hier zowel nieuwe producties als bestaande kunstwerken. Voor de solotentoonstelling in de expozaal die doorheen het jaar geprogrammeerd worden, gaat het wel meestal om nieuw werk of nieuwe installaties rond een groep werken, hiervoor werken de kunstenaar en ikzelf intens samen.

Bij elke tentoonstelling investeren we ook in het zoeken naar partners, organisaties die ook in de kunstenaar geïnteresseerd zijn, partners die mee willen produceren, subsidieorganisaties, sponsors voor specifiek materiaal, ed. De beperkte middelen kunnen soms als een hefboom functioneren om andere partners te engageren en de kunstenaar in een netwerk in te schakelen.

SLAC: In Leuven maken de studenten een belangrijk deel van de bevolking uit. Maken zij een groot deel van jullie publiek uit?

E.W.: Vroeger, voordat STUK naar dit nieuwe gebouw verhuisde, vormden studenten een erg groot deel van ons publiek. De laatste jaren is dat nog ongeveer de helft: ongeveer 50% studenten en 50% ander publiek; zowel uit de Vlaams-Brabantse als uit de Brusselse regio, soms ook van verder weg afhankelijk van de discipline en het specifieke programma. Concerten trekken bijvoorbeeld een groot lokaal en jong publiek aan, ook film is meer lokaal. Daarnaast zijn er internationale theatergroepen of ook tentoonstellingen waarvoor bezoekers vanuit heel België komen. Dit varieert steeds naargelang de kunstenaar of artiest in huis.

Uiteraard probeer je als programmator steeds rekening te houden met het groot aantal studenten en jonge mensen in Leuven. Tegelijk wil je de programmering hier niet helemaal door laten bepalen. Het is een evenwichtsoefening tussen boeiende artistieke projecten en het vertalen daarvan naar diverse publieken. Voor specifieke tentoonstellingsprojecten gaan we ook steeds op zoek naar linken met lokale publieken, groepen, scholen, organisaties

etc. Dit jaar werken we bijvoorbeeld ook samen met studenten Kunstwetenschappen en Culturele Studies aan de KU Leuven.

SLAC: Er bestaat een zekere druk vanuit het beleid wat betreft bezoekersaantallen. Er is heel wat te doen rond publieksparticipatie en laagdrempeligheid. Het wordt haast aangemoedigd om meer 'entertainment' te programmeren. Kan je iets meer vertellen over hoe dat zich naar het programma in STUK vertaalt? Hoe ga jij met deze druk om?

E.W.: Enerzijds is het niet meer dan normaal dat je naar een publiek, of beter: naar verschillende publieken, toe werkt. Dat je programma's uitwerkt om bezoekers aan te trekken, toe te leiden, te communiceren op verschillende gerichte manieren. Elk programma dat je brengt moet omkaderd worden zodat bezoekers uitleg of informatie krijgen (door teksten, rondleidingen, etc.). Deze omkadering vind ik erg belangrijk, het zijn als sleutels die de deur naar de kunst openen. Anderzijds is het spijtig dat er al te vaak op pure bezoekersaantallen gefocust wordt. Alsof een project enkel geslaagd is als zoveel mogelijk mensen het bezochten. De kwaliteit van de ervaring van elke individuele bezoeker wordt daarbij totaal genegeerd. Wat hebben de vele of weinige bezoekers eraan? Wat - welke ideeën of reflecties - nemen ze mee naar huis? Geef het hun misschien nieuwe inzichten op de wereld, op kunst, op de realiteit? Deze ervaringen die je blik openen of veranderen zijn essentieel, en kunnen niet in kwantitatieve cijfers uitgedrukt worden. Goede kunstprojecten of tentoonstellingen zijn in die zin niet enkel entertainment in de zin van bijvoorbeeld een Hollywoodfilm waarbij je onderuitzakt en niet hoeft na te denken.

In STUK brengen we zes disciplines met elk een eigen autonome programmering. De eigenheid van elke discipline brengt een andere publiekstoeloop en andere verwachtingen met zich mee. Voor podiumkunsten, film en muziek gelden andere formats, zalen die gevuld worden, beperktere duurtijd, etc. De combinatie van disciplines maakt dat de druk minder op elke aparte discipline ligt. Vanzelfsprekend hou je hier rekening mee bij het samenstellen van een programma of tentoonstelling. Je wil een evenwichtig programma aanbieden, met soms een meer toegankelijk project, naast soms een meer filosofisch of radicaler artistiek project. Dit geldt ook voor de keuze van kunstenaars, gaande van onbekende jonge namen, tot meer bekende kunstenaars als Erwin Wurm of Sam Taylor-Wood. Door bekende en onbekende kunstenaars te combineren, hopen we dat het publiek uitgenodigd wordt om ook kennis te maken met projecten die ze nog niet kennen.

SLAC: Een trouw publiek opbouwen...

E.W.: Het opbouwen van een publiek moet je op lange termijn bekijken, dat werkt zeer geleidelijk over de loop van meerdere jaren. Mensen die kwamen, aangenaam verrast werden, terugkomen, het doorvertellen, het programma op afstand volgen, etc.

SLAC: Je begeleidt de kunstenaar vanuit je kennis van zijn/haar werk in de specifieke tentoonstelling in het STUK. Zie je jezelf dan ook als vertaler van het werk van de kunstenaar naar het publiek?

E.W.: Inderdaad, je bent een soort tussenpersoon tussen kunstwerk of kunstenaar en publiek. Via meerdere kanalen wil je be-

zoekers een soort sleutels aanreiken, instrumenten aanbieden, zaken leesbaar maken en vertalen naar het publiek: een zaaltekst, een plan, een toezichter die wat uitleg geeft; geven bezoekers een zekere instap of introductie. Die toezichters vervullen een zeer belangrijke rol, ze zijn eveneens een tussenpersoon tussen STUK en het publiek, een soort uithangbord. We geven ze zo veel mogelijk uitleg, maken dat ze de kunstenaar kunnen ontmoeten, en zo meer. We verwachten dat ze een actieve rol opnemen door bezoekers vrijblijvend uitleg aan te bieden en met hen in gesprek te treden. Op geregelde tijdstippen en op vraag van groepen geef ik zelf ook rondleidingen voor bezoekers. Voor geïnteresseerden zijn er ook catalogi en publicaties aanwezig die meer in de diepte op de kunstenaar inzoomen.

SLAC: Je geeft regelmatig uitleg aan onze studenten, je komt naar het SLAC om lezingen te geven; ben je tevreden over de contacten met het SLAC?

E.W.: Er zitten heel veel studenten bij jullie op SLAC, waarvan er maar een klein gedeelte op de rondleidingen afkomt of de tentoonstelling bezoekt. Dat is wel spijtig. Ditzelfde stelt zich met betrekking tot de studenten van de KU Leuven, ook daar is er maar een beperkte groep van de studenten kunstwetenschappen die in hedendaagse kunst geïnteresseerd is. Soms enkel als het door de leraar of docent verplicht wordt. Zeer vreemd vind ik dit, als je kunst studeert of een kunstenaarsopleiding volgt, ga ik er vanuit dat je ook het werk van andere kunstenaars wil leren kennen, zeker als dit dan nog op wandelafstand te zien is.

Misschien zijn er wel bijkomende manieren te vinden om een samenwerking op te zetten. Door te zoeken naar manieren om werk van SLAC studenten ergens hier aanwezig te stellen? Hoewel ik niet direct concrete antwoorden heb op de vraag hoe dit in te passen in onze overvolle programmering. Ook kan er misschien rond de huidige tentoonstelling in STUK een minipresentatie of infopunt in SLAC opgezet worden, die parallel loopt en uitnodigt om naar STUK te gaan.

SLAC: Wat zijn de toekomstplannen?

E.W.: De tentoonstellingwerking van STUK en ook het Playground festival wordt in de volgende jaren verder gezet. In de verdere toekomst willen STUK en M, het nieuwe museum in Leuven, gaan samenwerken. Dit jaar werken we al samen rond 'Postcards from the Future', een bijzondere performance project in de publieke ruimte in Leuven. M en STUK willen jaarlijks een project voor Leuven en de Leuvenaars opzetten. Met de opening van M in september 2009 in het vooruitzicht, willen we ook kijken om rond bepaalde tentoonstellingen meer samen te werken en zo de dynamiek voor hedendaagse beeldende kunst in Leuven te doen toenemen. Wanneer er meerdere plekken voor tentoonstellingen en kunstenaarsprojecten in Leuven bijkomen, dan vergroot dit het draagvlak en interesse voor kunst. Naast deze plannen op lange termijn, hoop ik natuurlijk ook met elk tentoonstellingproject een boeiende presentatie aan het publiek te presenteren. De eerstvolgende opening is al op 20 november met de Albanese kunstenaar Adrian Paci – hij vluchtte uit zijn geboorteland tijdens de burgeroorlog en wil met zijn films nadenken over de rol van de kunstenaar in de huidige samenleving.

Voorbij de klanken

Het atelier beeldhouwen van het SLAC liet zich door het muziekstuk 'Beelden uit een Schilderijentoonstelling' van Moessorgski inspireren en evoceerde het slotdeel aan de hand van enkele sculpturen. Gedurende de maanden september en oktober werd het gehamer en geklop in het atelier beeldhouwen afgewisseld met Moessorgski's muziek 'De Grote Poort van Kiev'.

Doorheen de geschiedenis is het poortmotief erg aantrekkelijk gebleken voor beeldhouwers. (Ghiberti's poort van het Baptisterium, Rodins Hellepoort...).

Als muzikale inspiratie leverde het voor de studenten van het atelier beeldhouwen van het SLAC een reeks verfrissende invalshoeken op. De werken getuigden van verschillende variaties die op eenzelfde thema mogelijk zijn: abstracte sculpturen met opvallende vorm- en materiaalcontrasten; een feeëriek, mysterieuze benadering; de suggestie van een figuur met wapperend gewaad; de poort als breuklijn tussen heden en verleden; de broze menselijke figuur tegenover het monumentale van de muziek en van de poort; de poort als module voor een puzzel.

Cultuurweekend Holsbeek

Tijdens het weekend van 18 en 19 oktober vonden in Holsbeek de cultuurdagen plaats. Het jaarlijks terugkerend gebeuren vond plaats in en rond het Kasteel van Horst. Het thema was dit jaar rock-and-roll.

De kinderen van de academie die les volgden in het filiaal Holsbeek hebben samen met de leerkrachten hun creatieve spijnsels gegeven.

Rode Hond een besmettelijk festival

Van zaterdag 25 tot en met woensdag 29 oktober in Leuven. Honderden leerlingen tussen 6 en 11 jaar van het SLAC Beeldende Kunst waren besmet met de Rode Hond-microbe. In elk huis waar iets 'te doen' of 'te zien' was, kwispelden hondsdolle creaties: in de Studio Filmtheaters, Cinema ZED, het Wagehuys, de Minnepoort, stadsbibliotheek Tweebronnen, de Molens van Orshoven, de stadsschouwburg, het stadspark en op de Predikherenberg.

Ook de leraren die lesgeven aan de kinderen en de jongeren van het SLAC zetten hun tanden in het rode hondfestival. 'Keiwaffe' kunstwerken waren te zien in een unieke expo in de tentoonstellingsruimte van de stadsbibliotheek Tweebronnen.

Gedurende de maanden september en oktober toonde het atelier Digitale Kunst een installatie in de vitrine van het SLAC, ingang Craenendonck. Op de dragers/monitoren van verschillende grootte werd een montage van het werk van studenten getoond.

PREVIEW

MIX een Laureatenconcept van het Vakoverschrijdend atelier

Beelden staan onder druk. Ze verschijnen niet langer solitair. Vandaag verschijnen ze massaal. Ze verdampen even makkelijk als ze oplichten tussen de beelden-drang die ons dagelijks overspoelt. Voor de auteurs van MIX is deze realiteit geen belemmering maar een uitgangspunt om een weerwoord te formuleren met hun beeldend werk.

Bewust en in relatie met elkaar trachten ze de snelheid waarmee beelden op ons afstormen te ontwrichten. Naast de authenticiteit van hun beeldtaal stoten we op diverse gewilde en onbesliste verbanden die even zovele interpretaties aanwakkeren. MIX is een tentoonstelling die de fysieke ervaring van beelden in evenwicht brengt met een geraakt stilstaan en mijmeren.

MIX is een realisatie van het Vakoverschrijdend Atelier van het SLAC te Leuven, met sprekende projecten van Jozefien Jocqué, Wilma Geyskens, Freija Van Esbroeck, Josée Van Goubergen, Mien Van Kerckhoven, Josiane Vandercammen en Lut Van Nevel.

MIX vindt plaats in de Norbertuspoort, Abdij van het park te Heverlee vanaf 12 juni 2009.

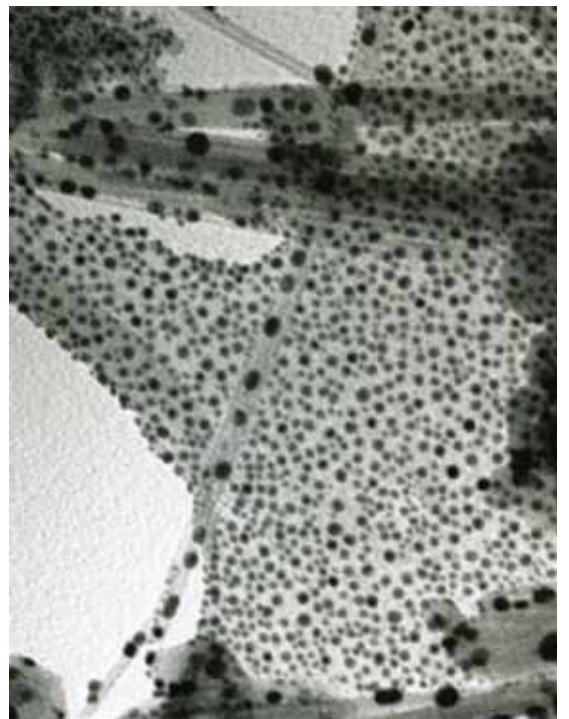

NANOVIEW

NANOVIEW is een project waarin kunst en wetenschap elkaar ontmoeten. Het volgt uit een samenwerking tussen de Katholieke Hogeschool Leuven, Imec en de jongeren uit de middelbare graad van het SLAC.

De nanotechnologie, de techniek om met zeer kleine, voor het menselijk oog onzichtbare deeltjes te werken, vormt de inspiratiebron. Een inleiding voor de docenten en een workshop voor de jongeren gaven het startschot.

Met de nieuw verworven kennis gaan de leerlingen beeldend aan de slag. Het eindresultaat van dit "onderzoek" zal te bewonderen zijn vanaf zaterdag 21 februari 2009.

AGENDA

Alle tentoonstellingen en projecten gaan door in het SLAC, tenzij expliciet anders vermeld.

ACTUEEL

PROCES

Studenten van alle disciplines hogere graad tonen werk in voorbereiding aan de hand van materialen, schetsen, teksten, maquettes... Niet het eindproduct, maar het proces staat centraal.

Donderdag 8 januari - zaterdag 14 februari 2009

PRESENTATIE NIEUWSBRIEF

Party met dj Y mE?

Woensdag 28 januari 2009 om 20u, in het SLAC

GRENZELOOS

Tentoonstelling op verplaatsing: op verschillende locaties in Sint-Niklaas, een organisatie van SASK Sint-Niklaas.

www.academiesintniklaas.be

Zaterdag 31 januari - zondag 15 maart 2009

DKO-dag zaterdag 14 februari 2009

Thema 'grenzeloos'

PROGRAMMA vzw Dirk Bouts

dirkbouts@telenet.be

Vrijdag 23 januari 2009

Düsseldorf - Museum Kunst Palast:

Otto Dix: Zeit des Wahnsinns, Druckgraphik der 20er Jahre

Marlene Dumas: Neue Werke

Duisburg - Museum Küppersmühle für Moderne Kunst: Duitse schilderkunst vanaf de jaren 50

Zaterdag 21 maart 2009

Rotterdam - Museum Boijmans Van Beuningen:

Pipilotti Rist

Amsterdam - Van Gogh Museum: Van Gogh en de kleuren van de nacht

Donderdag 18 juni 2009

Parijs

SLAC Beeldende Kunst

(SLAC, Stad Leuven Academie en Conservatorium)

Dirk Boutslaan 60-62 3000 Leuven

Openingsuren: ma-vr: 9.00-21.30u - zat: 9.00-18.00u

Op zon- en feestdagen en tijdens schoolvakanties gesloten

Meer info: www.academie-leuven.be of mail naar: evelien.prove@leuven.be

VERWACHT

in situ # 3

KULTURAMA 2009

Docenten en studenten van het SLAC participeren aan Kulturama 2009 met projecten in de Stadsbibliotheek Tweebronnen en in de Kapel van de Romaanse Poort. Het werk speelt in op de ruimte en reflecteert over de historische en actuele context ervan. www.kulturama.be

Donderdag 12 februari - zondag 15 februari 2009

Vernissage op 12 februari om 20u in de Kapel van de Romaanse Poort

NANOVIEW

Project van de middelbare graad jongeren rond nanotechnologie i.s.m. KH Leuven en Imec.

Zaterdag 21 februari - zaterdag 28 maart 2009

Vernissage op vrijdag 20 februari om 18u

SLAC in de wijken

Naar aanleiding van het opendeurweekend van museum M werken kinderen en jongeren van het SLAC samen met het museum en 4 Leuvense wijken.

Zaterdag 25 april 2009 en tijdens het "witte opendeurweekend van M"

De Wijnpersers te gast

Tentoonstelling van de eindejaarsopdrachten van studenten van het Provinciaal Kunstonderwijs.

Donderdag 30 april - zaterdag 2 mei 2009

PASSIE

Alle ateliers hogere graad werken rond het thema Passie, als aanloop naar de tentoonstelling 'De Passie van De Meester' in M.

Donderdag 7 mei - zaterdag 6 juni 2009

Vernissage op woensdag 6 mei om 19.30u

OPENDEURDAGEN

Zaterdag 22, zondag 23 en maandag 24 juni 2009

telkens van 14 tot 19u

LEZINGEN 2008-2009

Info en data in de volgende nieuwsbrief.

Colofon

V.U.: Annemie Verbeek, Zijpstraat 7, 3220 Holsbeek, annemie.verbeek@leuven.be

Kernredactie: Beatrijs Albers, Marc Horemans, Luc Oeyen, Evelien Prové, Patrick Vranckx, Annemie Verbeek

Proefcorrectie: Evelien Prové

Vormgeving: Atelier Reclamekunst SLAC

Druk: Acco Leuven

Medewerkers SLAC-Nieuwsbrief editie 1: Eva Wittocx, curator STUK Leuven, Lieve Lams, Wouter Mulier, Paul Laes, An Smeyers, Katrien De Naeyer

Beeld recto: anonieme photobooth, vermoedelijk 1958

Contact: reacties op dit eerste nummer kan u mailen naar evelien.prove@leuven.be

Met dank aan de Stad Leuven